

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Ὅλον ἔστι περὶ τοῦ ἄν. θεοῦ καὶ ἀθανάτου
βουλεύσασκε ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οἰκείων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1881

είτε Ἑλληνοδιδάσκαλοι, είτε Δημοδιδάσκαλοι, ὀφείλουσι νὰ καταβάλωσι πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ὡς ἑξῆς :

οἱ ἐγγεγραμμένοι κατὰ τὸ	Α'	1873-74	ἔτος καταβάλλουσι	δρ.	103,60
οἱ ἐγγεγραμ.	»	Β'	1874-75	»	85,20
»	»	Γ'	1875-76	»	68,—
»	»	Δ'	1876-77	»	52,—
»	»	Ε'	1877-78	»	37,20
»	»	ς'	1879-79	»	23,60
»	»	Ζ'	1879-80	»	11,20

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν Δημωδῶν συλλέκτων Ι. Γ. Θεοδωροπούλου).

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρῶνης.

Ὁ Θεοδωράκης κάθεται ἔς τῆς Ὑδρας τὸ καστέλλι (α)
 Πέρνει τὸ κιάλι καὶ τηράει καὶ τὸ Μωριὰ ἀγναντεύει.
 Βλέπει τοὺς κάμπους πράσινους καὶ τὰ βουνὰ γεράνια,
 Βλέπει τὴν Ἀλωνίσταινα καὶ τὴν Ἀπάνου Χρέπα.
 Τὸν ἔπῃρε τὸ παράπονο καὶ κάθεται καὶ κλαίει.
 Κι' ὁ Γρίβας τὸν ἐρώτησε, κι' Γκρίτζαλης τοῦ λέει.
 —Τί ἔχεις, Θεοδωρῆ, ποῦ κλαῖς καὶ τί παραπονιέσαι ;
 —'θυμήθηκα τὴν κλεφτουριὰ καὶ κλαί' κ' ἀναστενάζω
 —Σῶπα καὶ μὴν πικραίνεσαι καὶ μὴν παραπονιέσαι,
 Κι' ἂν δώσ' ὁ Θεὸς κι' Παναγιὰ κι' δώδεκ' Ἀποστόλοι,
 Φεῖδι θὰ φάη τὴ Βουλὴ καὶ τοὺς ἀντίθετούς μας.

(α) Ὅτε κατὰ τὸ 1823 τὸν εἶχον φυλακίσαι οἱ ἀντίθετοί του καὶ κατόπιν εἰσελάσαντος τοῦ Ἰβραήμη ἠναγκάσθησαν, εἰς αὐτὸν ἀποβλέψαντες, νὰ τὸν ἀπολύσωσι πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

Οἱ γονευμένοι ἔς τὸ Ντερβενάκι

Τῆς Ῥούμελης οἱ λιάπηδαις καὶ τοῦ Μωριᾶ οἱ λεβένταις
 Ἐς τὸ Ντερβενάκι κοίτουνται, κορμιὰ χωρὶς κεφάλια.
 Στρώμᾳ εἶχανε τὴ μαύρη γῆς, προσκέφαλα τῆς πέτραις,
 κι' ὅσοι διαβάταις κι' ἄν περνοῦν, οὔλοι τοὺς χαιρετᾶνε.
 — « Κορμιὰ, ποῦν' τὰ ντουφέκια τας καὶ ποῦναι τάρματάσας ;
 — Δὲ λὲς ποῦν' τὰ κεφάλια μας, μόν' λὲς ποῦν' τάρματά μας,
 Οἱ τοῦρκοι μᾶς σκοτώσανε, τοῦ Δράμαλη τᾶσκέρι.

Ὁ Κατσαντώνης.

Στῆς δεκαπέντε τοῦ Μαγιοῦ, ἔς τῆς εἴκοσι τ' Ἀπρίλη.
 Ὁ Βεληγκέγκας ἔπινε ἔς ἐνοῦ παπᾶ τὸ σπήτι.
 Τρία κοράσια τὸν κερνοῦν, καὶ τρεῖς ξανθομαλλούσαις
 ἢ μιὰ κερνάει μὲ γυαλί, ἢ ἄλλη μὲ κρουστάλι,
 κι' ἢ τρίτη ἢ καλλίτερη μὲ τᾶσημένιο τάσι.
 Κι' ἐκεῖ χαμπέρια τοῦρθανε ἀπὸ τὸν Κατσαντώνη.
 — « Ὁ Κατσαντώνης πέρασε ἐχθὲς τὸ βράδυ, βράδυ,
 μᾶς ἔπηρε δέκα πρόβατα καὶ δεκοχτὼ κριάργρια. »
 Στὰ γόνατα σηκώθηκε καὶ τὸ σπαθὶ του ζώνει.
 — « Ποῦ εἶσαι, Τσαούση ὀγλήγορε, μάζευ' τὰ παλληκάρια
 Νὰ πᾶμε νὰ βαρέσουμε τὸ σκύλο Κατσαντώνη. »
 Κι' ὁ Κατσαντώνης πρόφτασε, κακὸ καρτέρι τῶχει
 Τὸ Βεληγκέγκα σκότωσε μὲ ἕξ—ἕφτὰ ἑνομάτους.

Ὁ Κιούλκας.

Φύσα, καιρέ, φύσα, βορειὰ, φύσα, καλέ μ' ἀέρα
 φύσα κι' ἀγέρισ' τὰ παιδιὰ, τὸν Κιούλκα τὸ λεβέντη,
 ποῦ πολεμάει κατάκαμπα, μοῦλο τὸ μεσημέρι
 χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, μὲ λίγα τὰ φουσέκια.
 Πουλάκι πῆγε κ' ἔκατσε ἔς τοῦ Κιούλκα τὸ κεφάλι·
 δὲν ἐκελάϊδα σὰν πουλί, μήτε σὰν χηλιδόνι,
 μόν' ἐκηλάϊδα κ' ἔλεγε σ' ἀνθρωπινὴ λαλίτσα :
 « Σήκω, Κιούλκα, καὶ πήγαινε, σήκω, Κιούλκα, καὶ φεύγα,
 καὶ πᾶψε καὶ τὸν πόλεμο κι' ἀπόλα καὶ τοὺς σκλάβους
 γιὰτ' ἔφτασε ὁ Ντὺρβ-Ἀλλῆς μὲ δυὸ μὲ τρεῖς χιλιάδες.